

[M. C. Jensen.]

at Aalefiskeriet gives frit ligesom andet Fiskeri. Det er saadan nu, at den, der ejer Grunden til Søen, har Fortrinsret til Fiskeri efter Blankaal paa en i Loven nærmere fastsat Maade. Hvis han ikke selv ønsker at bruge denne Ret, kan en fremmed Fisker efter nærmere angivet Tidspunkt overtage Retten, men hvis Lodsejeren ønsker at benytte sin Ret, maa Fiskeren vige. Den nævnte Kommission var enig om, at Staten burde afløse denne Ret, men den var uenig om, paa hvilken Maade det skulde ske. Der er ingen Tvivl om, at skalm Staten afløse denne Ret, vil det økonomisk betyde ikke saa lidt for den. Jeg bemærkede, at den højtærede Minister i sin Fremsettelsestale berørte dette Spørgsmaal og sagde, at naar der ikke var stillet Forslag angaaende dette Spørgsmaal, betød det ikke, at Regeringen ikke vilde forsøge at løse det, men Ministeren mente ikke, at Tiden var inde dertil. Det er muligt, at Tiden ikke er inde dertil, det tør jeg heller ikke paastaa, og det har Fiskerne heller ikke turdet paastaa. Men ude i Fiskerbefolkningen er det Krav fremdeles levende, at Staten paa en eller anden Maade maa forsøge at gøre den Uret, som vi kalder det, god igen, som i sin Tid skete ved, at Kronen overgav til Lodsejerne en Fortrinsret til en Del af Fiskeriet. Med Hensyn til § 7 er der ikke foreslaaet nogen Ændring fra vor Side, idet vi mener, at saa længe Lodsejerne har denne Ret, kan vi ikke faa en bedre Affattelse af Paragraffen end den, vi har. Der er ikke andet for, end at det maa gaa sin Gang, og naar Tiden er inde til at søge denne Ret afløst, maa det naturligvis blive Rigsdagen, der træffer Bestemmelse derom.

I § 9 er der foreslaaet en Tydeliggørelse af Bestemmelserne om Afmærkning og Optagning af Bundgarnspæle. Desværre er der nu og da — heldigvis ikke ret ofte — sket Ulykker, fordi afbrækkede Bundgarnspæle har staaet langs Kysten og gjort Sejladsen livsfarlig. Efter den nugældende Lov er det saadan, at naar Redskaberne tages ind, skal Pælene efter en vis Tids Forløb tages op og bringes i Land, og det bliver de almindeligvis ogsaa, men afbrækkede Pæle er vanskelige at finde og vanskelige at optage, og de er desværre umulige at vare sig for. Derfor er vi alle enige om, at der maa være visse Regler, med ret høje Straffebestemmelser, der paabyder Ejerne af afbrækkede Bundgarnspæle at faa disse taget op, fordi det er farligt for Sejladsen at have dem staaende.

Jeg kommer saa til § 10, der i det væ-

sentligste omhandler Anvendelsen af slæbende Redskaber. Under Behandlingen af denne Paragraf i det høje Folketing lykkedes det at faa indført Ændringer, som jeg anser for Forbedringer. Det lykkedes at faa indført saadanne Bestemmelser, at de Redskaber, der daglig anvendes, bliver lovlige. Det er ikke Tilfældet i Øjeblikket. Den Maade, hvorpaa man anvender de slæbende Redskaber, er nu en noget anden, end da Loven af 1907 blev gennemført. Det var derfor nødvendigt at tilpasse Loven efter Tidens Krav og faa § 10 affattet saaledes, at Anvendelsen af disse Redskaber blev lovlig. I Folketinget var man egentlig fra de Sider, der havde med Sagen at gøre — og jeg skal ikke undslaa mig for at tage et Medansvar her —, af den Opfattelse, at Affattelsen maatte kunne passere, maatte kunne dække de Ønsker, man nærede. Saa viste det sig imidlertid, at der næredes Ængstelse med Hensyn til Betegnelsen af vort kendte Snurrevaad i Udlandet. Man var ængstelig for, at den Særbetegnelse, den Beskyttelse, som dette Redskab har i Udlandet, skulde forringes, og man var navnlig ængstelig for, at man skulde faa det slaaet i Hartkorn med Trawl; det mente man var uheldigt i adskillige Henseender. Man enedes da om at foreslaa en Ændring i § 10. Forslaget herom er hos den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri, og jeg maa antage, at det vil blive forelagt Udvalget. Jeg tror, jeg tør sige, at hvis vi faar dette Forslag indført i Lovforslaget, vil man have Sagen klarer saaledes, at det daglige Arbejde kan fortsættes, og man ikke behøver at nære Ængstelse for, at det danske Snurrevaad ikke skal bibeholde den Særbetegnelse, som det har baade her hjemme og i Udlandet.

Jeg gaar derefter til de Ændringer, der er indført i § 11. Her er indført et Forbud mod Brug af Risgaard og Hestevaad. Efter den nugældende Lov er det saaledes, at Ministeren kan forbyde Anvendelsen af disse Redskaber. Man har ment, at Anvendelsen af disse Redskaber er skadelig, fordi der fanges en Mængde Smaaengel. Man mener ikke, det er Redskaber, man egentlig har Brug for, idet nemlig andre Fiskeredskaber skulde kunne afløse dem, og derfor ønsker man helst et Forbud derimod. Det er Ministeriet ogsaa gaaet ind paa, saaledes at det foreliggende Lovforslag fremtræder med et Forbud mod Anvendelse af de Redskaber, jeg nys nævnte.

I øvrigt indeholder denne Paragraf nogle Fredningsbestemmelser for den jydsk Østkyst. Fredningsbestemmelserne for den